

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Καλώς ήρθες στο *escape book* του *La casa de papel*!

Σε ένα *escape book* ο πραγματικός πρωταγωνιστής είσαι εσύ, αφού πρέπει να απαντήσεις σε όλους τους γρίφους που θα συναντήσεις στην πορεία του βιβλίου για να μάθεις σε ποιο σημείο να συνεχίσεις την ανάγνωση, αφού τα κεφάλαια είναι ανακατεμένα.

Πώς να παίξω με αυτό το βιβλίο;

Διάβασε το κάθε κεφάλαιο μέχρι να φτάσεις στον γρίφο. Θα το καταλάβεις γιατί πρόκειται για ολοσέλιδες εικόνες από σκηνές της τηλεοπτικής σειράς *La casa de papel*.

Για να λύσεις τον γρίφο, θα πρέπει να αξιοποιήσεις ένα ή περισσότερα από τα στοιχεία που θα βρεις κατά την ανάγνωση και τα οποία μπορείς να κόψεις στις σελίδες 175-207: αυτό θα σε βοηθήσει στη λύση.

Για να μάθεις σε ποια σελίδα πρέπει να συνεχίσεις την ανάγνωση, πρέπει πρώτα να ανακαλύψεις τι κρύβει ο γρίφος και κατόπιν να μετατρέψεις τη λύση αυτή σε αριθμό μέσω κάποιου στοιχείου που θα βρεις στο βιβλίο: αυτός θα είναι ο αριθμός της σελίδας στην οποία πρέπει να συνεχίσεις την ανάγνωση.

Και αν δεν καταφέρω να λύσω κάποιον γρίφο;

Μην ανησυχείς. Στο τέλος κάθε κεφαλαίου αναφέρεται η σελίδα όπου θα βρεις τα στοιχεία που θα σε βοηθήσουν στον στόχο σου.

Εσύ αποφασίζεις αν θες να χρησιμοποιήσεις ένα στοιχείο, όλα τα στοιχεία ή κανένα. Εσύ καθορίζεις τον βαθμό δυσκολίας του βιβλίου.

Ελπίζουμε να περάσεις υπέροχα εξιχνιάζοντας τα μυστήρια που ετοίμασε ο «Καθηγητής».

Καλή επιτυχία!

Н АРХИ

Θα μου άρεσε να έχω σκύλο αλλά δεν έχω. Επίσης, δεν έχω μόνιμη κατοικία και σταθερή σύντροφο. Όλη η περιουσία μου χωράει στις τσέπες του τζιν μου.

Σήμερα έκλεισα την τελευταία μπίζνα της ζωής μου: το συνεργείο για μηχανάκια. Πάντα η ίδια ιστορία: ο τελευταίος έρωτας, το τελευταίο ποτό, η τελευταία αποτυχία... Λες και όλη η ζωή μου επιμένει να μένει στην ακτή αντί να σαλπάρει στα ανοιχτά. Ή ίσως είμαι ένας θλιμμένος αισιόδοξος που βλέπει το μπουκάλι μισογεμάτο αλλά δεν καταφέρνει ποτέ να το φτάσει.

Παλεύω να μου πάει κάτι καλά, αν και πιστεύω ότι γεννήθηκα γκαντέμης και γκαντέμης θα πεθάνω. Γκαντέμης, φτωχός και μόνος. Ή τουλάχιστον αυτό πίστευα μέχρι σήμερα το πρωί.

Είναι ένα κρύο πρωινό στην Αράντα ντε Ντουέρο. Μια από αυτές τις μέρες που ντύνεσαι σαν κρεμμύδι και βλέπεις τα χνότα σου να παγώνουν. Ήμουν κολλημένος στο τηλέφωνο και πουλούσα τα τελευταία μου εργαλεία σε άλλους, πιο τυχερούς από εμένα, όταν χτύπησε το θυροτηλέφωνο. Ήταν ο ταχυδρόμος, ο οποίος μου έφερε ένα δέμα σαν αυτά του παλιού καιρού, τυλιγμένο σε καφέ στρατσόχαρτο και δεμένο σταυρωτά με σπάγκο. Αν ζούσε η μάνα μου, θα έλεγα ότι αυτή μου το έστειλε από το χωριό της στη μέση του πουθενά. Όμως οι πεθαμένοι δεν πηγαίνουν στο ταχυδρομείο.

Επάνω στο τραπέζι του γραφείου, βρίσκονται τα πέντε αντικείμενα που είχε μέσα το πακέτο: μια ανυπόγραφη επιστολή, ένα δικό μου κιτρινωπό τετράδιο που δεν είχα χρησιμοποιήσει, ένα μπρούντζινο κουτί από τα αγαπημένα μου μπισκότα κλειδωμένο με λουκέτο, η φωτογραφία μιας μάσκας που όλοι στην Ισπανία την ξέρουμε πολύ καλά και ένα κόκκινο οριγκάμι.

Το δέμα δεν έχει διεύθυνση αποστολέα, αλλά δεν χρειάζεται. Ξέρω ποιος μου το στέλνει. Για να πω την αλήθεια, το περίμενα.

Ονομάζομαι Χέρο Λαμάρκα και ήμουν ο πρώτος φίλος του Σέρχιο Μαρκίνα, του πιο γνωστού «Καθηγητή» της Ισπανίας, του Ρομπέν των Δασών που οι μπάτσοι καταζητούν σε όλο τον κόσμο.

Όταν όλος ο κόσμος παρακολουθούσε κολλημένος στην οθόνη τη ληστεία στο Εθνικό Νομισματοκοπείο, οι φίλοι μου έβαζαν στοιχήματα για το πόσες μέρες θα έπαιρνε στα ΜΑΤ να γαζώσουν τους ληστές με σφαίρες. Εγώ έπαιρνα πάντα το μέρος των «κακών», των ληστών, γιατί για πρώτη φορά πίστεψα ότι μια χούφτα αντικορφομιστές, καταδικασμένοι σε ήττα, μπορούσαν να αλλάξουν το πεπρωμένο και να κερδίσουν την παρτίδα.

Θα ήταν ψέματα αν έλεγα ότι υποπετεύθηκα πως ο Σέρχιο ήταν ο περίφημος «Καθηγητής», αλλά, όταν λίγες μέρες μετά, αναγνώρισα το πρόσωπό του στις ειδήσεις, κατέβηκα στο γωνιακό παντοπωλείο και μου έκανα το τραπέζι στην υγείά του και σε ανάμνηση του παλιού καιρού. Ένιωθα πως όλα τα χαρτιά της τελευταίας του κίνησης στην παρτίδα είχαν μεταμορφωθεί ως διά μαγείας σε άσους.

Με τον Σέρχιο γνωριστήκαμε πριν από τριάντα χρόνια και βάλε σε ένα δωμάτιο με γαλάζιους τοίχους στο νοσοκομείο Σαν Χουάν ντε Ντιός στο Σαν Σεμπασιτιάν. Εγώ τον έμαθα την τέχνη του οριγκάμι. Εκείνος με έμαθε να μένω ξύπνιος με παιχνίδια ευφυΐας δικής του επινόησης. Κυρίως, με έμαθε να μη χάνω ποτέ την ελπίδα. «Για όλα υπάρχει μια τελευταία φορά», έλεγε.

Σε εκείνο το δωμάτιο, ξημερώματα, καθισμένοι σε ένα κρεβάτι που δεν θα υπάρχει πλέον, δώσαμε υπόσχεση αιώνιας αφοσίωσης

ανταλλάσσοντας τις τοίχλες μας αντί να δώσουμε τα χέρια. Και τώρα ο Σέρχιο εμφανίστηκε από το πουθενά για την επισφράγιση της:

Πολυαγαπημένε μου Χέρο,

Πάει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που ειδοθήκαμε! Τι κάνεις; Εύχομαι η ζωή να μη σε έχει κάνει σκληρό και να διατηρείς ένα κομμάτι από εκείνο το χαρούμενο, μαχητικό και θαρραλέο παιδί που γνώρισα πολύ πριν μάθω τι θα μας επιφύλασσε το μέλλον και αν θα είχαμε καν μέλλον. Όμως, κυρίως, ελπίζω να έχεις ακόμα τη διάθεση για παιχνίδι και διασκέδαση που είχες πάντα, αν και ξέρω καλά πως το «πάντα» είναι μεγάλη κουβέντα.

Ελπίζω αυτό το γράμμα να μη σου προξενεί μεγάλη έκπληξη. Είναι αλήθεια πως έχουν περάσει δεκαετίες, όμως ποτέ δεν έπαφες να αποτελείς κομμάτι των καλύτερών μου αναμνήσεων. Έτσι είναι αυτά. Ξέρω ότι τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο αν δεν σε είχα γνωρίσει. Ήσουν ο καλύτερος σύντροφος στο παιχνίδι που θα μπορούσε να έχει ένα άρρωστο παιδί και σου χρωστάω τόσα πολλά, που, όσο κι αν προσπαθήσω, ποτέ δεν θα μπορέσω να σου τα ανταποδώσω. Ούτε ένα «αντίο», ούτε ένα «θα τα πούμε σύντομα», ούτε ένα «ευχαριστώ»... Για ένα διάστημα έφτασα στο σημείο να σκέφτομαι ότι ίσως να είχες πεθάνει και να μου το έκρυβαν μόνο και μόνο για να μην τα παρατήσω και για να συνεχίσω να αγωνίζομαι, αλλά μετά είπα στον εαυτό μου ότι εμείς οι δύο είχαμε κάνει μια συμφωνία και, όπως έλεγες, «οι υπότες της νύχτας δεν καταθέτουν ποτέ τα όπλα τους». Γαντζώθηκα από αυτή την επιθυμία για να προχωρήσω μπροστά, έτσι μόνος μου, σε εκείνο το δωμάτιο που μύριζε απολυμαντικό και φάρμακα. Και έπιασε. Γιατί, σε τελική ανάλυση, πιστεύουμε μόνο αυτό που θέλουμε, ό,τι κι αν λένε οι άλλοι.

Γι' αυτό, φίλε Χέρο, μη δίνεις σημασία σε όσα λένε τώρα τα μέσα για εμένα. Αν και στην πραγματικότητα αυτό που με νοιάζει είναι το τι πιστεύει ο απλός κόσμος, το τι πιστεύουν οι αγαπημένοι μου, το τι πιστεύεις εσύ. Και ο κόσμος ήταν πολύ σαφής τη μέρα που η αστυνομία παραλίγο να μας συλλάβει. Ίσως κάποια στιγμή να μπορέσουμε να καθίσουμε δίπλα δίπλα με μια μπίρα στο χέρι και να μιλήσουμε για όλα όπως κάναμε πάντα, με πάθος και με κάθε λεπτομέρεια.

Σου προτείνω ένα παιχνίδι, για να θυμηθούμε τα παλιά, για όλα όσα κερδίσαμε και όλα όσα χάσαμε. Επίσης, μην ξεχνάς ότι όλα τα παιχνίδια έχουν κάποιο έπαθλο, αν και ξέρω ότι δεν θα είναι αυτό το κίνητρο για να δεχτείς την πρόσκλησή μου. Όμως είμαι σίγουρος ότι η διαδρομή που σου έχω ετοιμάσει θα σου φανεί συναρπαστική. Εμπρός λοιπόν, απόδειξέ μου πως συνεχίζεις να έχεις την περιέργεια που είχες πάντα. Αν η ζωή σε έχει αποκοιμίσει, ξύπνα και βγες να κυνηγήσεις το μέλλον σου. Ξέρεις προς τα πού πετούσαν τα δικά μας πουλιά, οπότε, αν θες να ξεκινήσουμε, το μόνο που χρειάζεται είναι να ακολουθήσεις το ένστικτό σου.

Μια σφιχτή αγκαλιά, φίλε μου. Αξίζεις, τουλάχιστον, τα καλύτερα.

Με πολλή αγάπη

Υ.Γ.: Σου στέλνω το τετράδιο που ξέχασες στο κομοδίνο του δωματίου όταν ήρθαν να σε πάρουν. Συγγνώμη αν σου το μουντζούρωσα λιγάκι, αλλά κάποιον έπρεπε να γράψω τον κώδικα, έτσι δεν είναι;

Σήκωσα το βλέμμα από το γράμμα, άπλωσα το χέρι μου προς το τετράδιο για να το ανοίξω όπως ανοίγει μια πύλη στον χρόνο και εκεί ήταν... Ο κώδικας. Έτσι αποκαλούσαμε ένα φύλλο χαρτί που χρησιμοποιούσαμε με τον Σέρχιο για να κωδικοποιήσουμε τα μυστικά μηνύματα που ανταλλάσσαμε. Νόμιζα πως δεν θα ξαναχρησιμοποιούσα κάτι τέτοιο, αλλά ο Σέρχιο είχε δημιουργήσει έναν καινούργιο κώδικα στο σημειωματάριό μου.

Ο Σέρχιο Μαρκίνα, το παιδί με το οποίο έπαιζα τις ατέλειωτες ώρες του νοσοκομείου για πάνω από δύο χρόνια.

Ο Σέρχιο Μαρκίνα, «ο Καθηγητής», ο εγκέφαλος της μεγαλύτερης ληστείας όλων των εποχών.

Δεν έχω ιδέα τι αφορά η πρόταση, αλλά βλέποντας το οριγκάμι είμαι σίγουρος ότι το παιχνίδι μας αρχίζει ξανά. Μόλις έχασα όσα είχα. Ήταν λίγα, αλλά ήταν για μένα τα πάντα. Έτσι, η πρόσκληση του Σέρχιο δεν θα μπορούσε να έρθει σε καλύτερη στιγμή. Όταν φτάσει κανείς στον πάτο, το μόνο που μπορεί να συμβεί είναι να αρχίσει να ανεβαίνει.

Τι έπρεπε να κάνω; Φαντάζομαι ότι, αν θέλω να ανοίξω το μεταλλικό κουτί, θα πρέπει να βρω τον κωδικό που κρύβουν η φωτογραφία και το οριγκάμι και να δω σε ποιον αριθμό αντιστοιχεί αυτή η λύση στον κώδικα.

Οι ιππότες της νύχτας σε νέες περιπέτειες!

ΜΟΣΧΑ	020	ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ	123
ΚΑΜΠΟΥΛ	097	ΑΘΗΝΑ	070
ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ	120	ΜΑΝΙΛΑ	116
ΣΙΔΝΕΪ	086	ΠΕΚΙΝΟ	329
ΤΟΚΙΟ	056	ΝΤΑΛΑΣ	023
ΛΙΣΑΒΟΝΑ	074	ΠΕΤΡΑ	039
ΠΑΡΙΣΙ	015	ΡΩΜΗ	114
ΜΑΣΣΑΛΙΑ	060	ΛΙΟΝ	052
ΣΑΡΑΓΕΒΟ	084	ΤΑΛΙΝ	094
ΒΕΡΟΛΙΝΟ	110	ΚΙΕΒΟ	063
ΝΑΪΡΟΜΠΙ	108	ΑΓΚΥΡΑ	100
ΝΤΕΝΒΕΡ	049	ΜΕΔΕΓΙΝ	050
ΟΣΛΟ	129	ΝΤΟΥΜΠΑΪ	030
ΕΛΣΙΝΚΙ	037	ΡΙΟ ΝΤΕ ΤΖ.	036
ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ	024	ΣΑΓΚΑΗ	055
ΝΤΑΚΑΡ	107	ΠΑΛΕΡΜΟ	022
ΤΟΡΟΝΤΟ	077	ΛΟΥΞΟΡ	046

Λύσε τον γρίφο για να μάθεις σε ποιο κεφάλαιο θα συνεχίσεις.

Αν θέλεις, μπορείς να συμβουλευτείς τα στοιχεία στη σ. 139.

Γράψε εδώ την απάντηση για να τη θυμάσαι αργότερα.

Γρίφος του μπρούντζινου κουτιού (σ. 13)

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 1

Η λύση βρίσκεται σε ένα οριγκάμι.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 2

Πρέπει να τοποθετήσεις το οριγκάμι επάνω στη φωτογραφία.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 3

Το οριγκάμι και η φωτογραφία έχουν το ίδιο είδος λευκών γραμμών, οι οποίες είναι στην ουσία γράμματα.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 4

Οι λευκές γραμμές σχηματίζουν το όνομα μιας πόλης.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 5

Πρέπει να συμβουλευτείς τον κώδικα για να μάθεις τον αριθμό της σελίδας στην οποία θα συνεχίσεις.

Απάντηση:

Σίδνεϊ (σ. 86)

Γρίφος του σπιτιού της Καρολίνας (σ. 22)

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 1

Η λύση βρίσκεται σε ένα οριγκάμι.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 2

Οι αριθμοί που είναι γραμμένοι επάνω στο οριγκάμι υπάρχουν και στη φωτογραφία.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 3

Πρέπει να ενώσεις τους αριθμούς της φωτογραφίας με τη σειρά που υποδεικνύεται στο οριγκάμι.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 4

Τραβώντας τις γραμμές ανάμεσα στους αριθμούς σχηματίζονται γράμματα.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 5

Τα γράμματα σχηματίζουν το όνομα μιας πόλης.

ΣΤΟΙΧΕΙΟ 6

Πρέπει να συμβουλευτείς τον κώδικα για να μάθεις τον αριθμό της σελίδας στην οποία θα συνεχίσεις.

Απάντηση:

Όσλο (σ. 129)

σ. 9

σ. 20

